

Arrest

nr. 244 108 van 16 november 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN
Snikbergstraat 140A
1701 DILBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat D. VAN DER BEKEN, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 17 november 2015 België is binnengekomen, diende op 2 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 11 augustus 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep bevestigde de Raad de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 5 december 2018, nr. X). Het arrest is gemotiveerd als volgt:

"2.4. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.4.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De kern van verzoekers vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat: de verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Bahaulay gelegen in het district Hesarak van de provincie Nangarhar, maar begin 2009 te zijn verhuisd naar het district Sarkano van de provincie Kunar, alwaar zij een job zou hebben gevonden als winkelier op de Amerikaanse basis FOB Joyce. De verzoekende partij verklaart tot haar vertrek uit Afghanistan in oktober 2015 op deze basis te hebben verbleven en in die periode slechts tweemaal naar huis te zijn gegaan. De verzoekende partij verklaart dat zij op een dag in 2011 telefoon kreeg van een lid van de taliban, dat haar meldde op de hoogte te zijn van haar activiteiten voor de ongelovigen. De taliban zouden van de verzoekende partij hebben verlangd dat zij haar job op de militaire basis opgaf en zich bij hen aansloot. De verzoekende partij verklaart dat zij toen dacht dat een vriend haar in de maling nam. Toen de verzoekende partij in een tweede telefoontje opnieuw gevraagd werd te stoppen met haar werk, zou zij kwaad geworden zijn en de beller duidelijk hebben gemaakt dat zij dit niet zou doen. Een week of tien dagen na het tweede telefoontje zou verzoekers vader thuis benaderd zijn door de taliban, die ermee zouden hebben gedreigd het huis plat te branden indien de verzoekende partij hen niet zou gehoorzamen. De taliban zouden ook de dorpsouderen hebben gesproken en laten weten hebben dat ze de verzoekende partij zouden doodschieten indien zij haar zouden tegenkomen. De verzoekende partij stelt dat zij verder bleef werken op de militaire basis omdat zij zich daar veilig waande en zich niet bewust was van de mogelijkheid internationale bescherming aan te vragen in Europa. Pas toen zij vier jaar later zou zijn bestolen in haar winkel, zou de verzoekende partij zich genooddaakt hebben gezien haar job op te geven. Bovendien zou zij door haar broer gevraagd zijn naar huis te komen omdat haar moeder ziek was. De verzoekende partij verklaart dat de taliban haar ouderlijk huis in Hesarak binnenvielen tijdens de tweede nacht van haar verblijf maar dat zij erin slaagde te ontsnappen. Zij zou daarop naar haar leverancier in Jalalabad zijn gevlucht, daar twee nachten gebleven zijn, voor drie dagen zijn teruggekeerd naar de militaire basis in Kunar en vervolgens nog een week bij de smokkelaar in Jalalabad hebben verbleven alvorens haar land van herkomst te verlaten.

De Raad beklemtoont dat het bepalen van de laatste verblijfplaats in het land van herkomst van belang is wanneer deze locatie de plaats is waar de verzoeker om internationale bescherming de bron van zijn vrees situeert. Het is dan immers de laatste verblijfplaats in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zullen worden onderzocht.

In casu verklaart de verzoekende partij dat zij weliswaar afkomstig is uit het district Hesarak van de provincie Nangarhar, maar dat zij sinds begin 2009 tot zestien dagen voor haar vertrek onafgebroken op een militaire basis in het district Sarkano van de provincie Kunar verbleef. Zij zou in deze periode slechts één keer naar haar ouderlijke thuis zijn teruggegaan (stuk 6, gehoorverslag, p. 5, 22). Zij verklaart dat zij omwille van haar job op de militaire basis problemen heeft gekregen met de taliban.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij meerdere stukken voorlegt ter staving van de job die zij op de militaire basis FOB Joyce in Kunar zou hebben uitgeoefend. Zoals in de bestreden beslissing op goede gronden wordt vastgesteld, kunnen deze stukken niet overtuigen en spreken zij verzoekers verklaringen op bepaalde punten zelfs tegen:

“(…) Zo legde u ter staving een badge neer die u zou gebruiken op de basis (CGVS, p. 17). Vooreerst betreft het hier slechts een kopie en kunnen deze altijd onderhevig zijn aan mogelijk knip- en plakwerk. Aan dergelijke eenvoudig manipuleerbare documenten kan aldus geen bewijswaarde worden toegekend. Bovendien is het ook opmerkelijk dat deze badge B(...) A(...) zou vermelden als naam, terwijl u zelf had verklaard M(...) B(...) M(...) te heten (CGVS, p. 3). Bovendien vermeldt deze kaart dat u op 8 januari 2011 zou starten met uw job als winkelier. U had immers zelf aangegeven uw winkel open te houden sinds 2009 (CGVS, p. 11), hetgeen u dan weer niet wist te verklaren. U verwees enkel naar uw andere documenten (CGVS, p. 17). (...) Dat uw kaart overigens foutief privileges zou vermelden ondermijnt de geloofwaardigheid enkel verder. U legde verder nog een kaart neer, waarvan u beweerde dat u deze diende te gebruiken om de basis binnen te komen (CGVS, p. 16-17). Het lijkt echter weinig aannemelijk dat u deze kaart zou moeten gebruiken om de basis binnen te komen, daar deze niet eens een foto bevat en bovendien ook hier uw naam niet correct op staat weergegeven. U werd gepolst naar uw “Employee ID” en meldde dat deze 005 was. Waarvoor B005 dan wel zou staan, wist u niet (CGVS, p. 16). U legde verder nog drie aanbevelingsbrieven neer, maar ook deze overtuigen niet. Zo kunnen dergelijke brieven eigenlijk door eender wie, eender waar zijn opgesteld. Gezien het weinig officiële karakter van deze brieven kan er dan ook maar weinig waarde worden gehecht. In ieder geval bevatten dergelijke brieven een bijzonder gesolliciteerd karakter, en vormen zij geenszins een bewijs dat de daarin vermelde feiten voor waar kunnen worden aangenomen. U had overigens geen idee wanneer u deze brieven had ontvangen, noch leek u zeker te weten wie deze hadden ondertekend (CGVS, p. 16). De vaststelling dat deze brieven, ruim vier jaar na datum in nog dermate goede staat verkeren, roept toch vragen op.

Wat betreft de door u neergelegde certificaten leek u niet eens te kunnen aangeven wat de inhoud ervan zou kunnen zijn, noch kon u aangeven wanneer u deze had ontvangen. Dat uw naam ook hier stevast anders wordt geschreven ondermijnt de geloofwaardigheid alleen verder (CGVS, p. 18-19). De verschoning die u hiervoor telkens aanhaalt dat u niet kunt lezen of schrijven, is niet afdoende. Zo had u immers zelfs aangegeven weldegelijk school te hebben gelopen (zie supra), hebt u nooit melding gemaakt analfabeet te zijn (Verklaring DVZ, p. 4) en strookt dit niet met de documenten die u zou neerleggen: zo wordt immers vermeld dat u bedankt wordt voor bewezen diensten, onder andere voor "linguist support". Bovendien blijkt uit uw dossier dat u uw verschillende documenten op de DVZ telkens met dezelfde handtekening ondertekende. Ook dit is een sterke indicatie dat u wel degelijk geletterd bent en zich dan ook een profiel tracht aan te meten dat niet met de werkelijkheid overeenstemt.

Verder is het opmerkelijk dat u geen enkele foto van uzelf zou kunnen neerleggen waarop u zichtbaar bent op de basis (CGVS, p. 14). De enige foto die u dan wel neerlegde en waarvan u beweerde dat deze op de basis werd genomen, kan niet overtuigen. Zo heeft het CGVS geen zicht op waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze foto werd genomen. Te meer u louter poseert voor een winkelrek en dit in eender welke winkel, eender waar kan zijn. Het is daarnaast opvallend dat uw twee vrienden wél zichtbaar een badge zouden dragen en u niet. U verklaarde verderop nogal stereotiep dat uw foto's verloren zijn gegaan (CGVS, p. 14). Wat betreft uw overige foto's, die u later eveneens door uw advocaat liet bezorgen, dient te worden vermeld dat u zelf verklaarde niet zichtbaar te zijn op deze foto's. U voegde daar bovendien aan toe dat u deze foto's op het internet had teruggevonden (CGVS, p. 19), waardoor deze eigenlijk niets toevoegen aan uw dossier. Het CGVS wenst er in deze dan ook nogmaals op te wijzen dat, blijkens toegevoegde informatie, allerhande documenten in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Documenten hebben overigens slechts een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Het louter neerleggen van dergelijke documenten is aldus onvoldoende."

Bovenstaande motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden derhalve door de Raad overgenomen. Op deze motieven wordt in het verzoekschrift in het geheel niet ingegaan, zodat de verzoekende partij er geen afbreuk aan doet.

De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift twee foto's die volgens haar werden genomen op de basis FOB Joyce (stuk 4). Op de ene foto is de verzoekende partij te zien langs de kant van een weg in een bergachtige omgeving. Deze foto is duidelijk niet genomen binnenin een militaire basis. Op de andere foto verkeert de verzoekende partij in het gezelschap van een aantal personen. De verzoekende partij beweert dat twee van deze personen herkenbaar zijn als de personen met badge op een eerder neergelegde foto. De Raad meent dit niet met zekerheid te kunnen vaststellen op basis van een loutere vergelijking tussen de twee betreffende foto's. Zelfs indien wordt aangenomen dat het hier dezelfde personen betreft, dan nog kan uit de foto waarop deze personen een badge om hebben niet blijken dat zij op FOB Joyce werken. Ten overvloede dient te worden benadrukt dat het enkele feit dat de verzoekende partij op een foto te zien is in het gezelschap van personen die op FOB Joyce werken geenszins aan toont dat zij daar zelf ook heeft gewerkt.

Behalve de inhoud van de voorgelegde documenten, doen ook de gebrekkige verklaringen van de verzoekende partij afbreuk aan haar bewering gedurende de laatste zes à zeven jaar voorafgaand aan haar vertrek op een militaire basis in Kunar te hebben gewerkt. Dienaangaand dient gewezen te worden op volgende vaststellingen van de bestreden beslissing, die alle steun vinden in het administratief dossier en door de verzoekende partij ongemoeid worden gelaten:

"(...) U verklaarde dan wel te hebben gewerkt op deze basis, maar waar FOB voor zou staan, wist u niet (CGVS, p. 10). U werd gepolst naar andere basissen zoals FOB Joyce in de provincie Kunar, maar slaagde er niet in één naam op te geven. U kwam niet verder dan Zaukai en Kunar e Khaz (CGVS, p. 12). Namen van basissen, zoals blijkt uit toegevoegde informatie, kon u niet opnoemen. Vreemd genoeg antwoordde u verderop toen u gevraagd werd of uw basis nog open was: "Wat is FOB"? (CGVS, p. 12). U meende dat verschillende Amerikaanse en Afghaanse troepen zich op de basis bevonden, maar welke eenheden, bataljons of units dit zouden zijn, leek u dan weer niet te weten. Zo kon u enkel "Marines, Special Forces en Air Force" opgeven. Eerder algemeen. De verschillende eenheden die op uw certificaten staan vermeld, kende u blijkbaar niet (CGVS, p. 12-13). Vreemd genoeg had u nog nooit gehoord van ISAF (CGVS, p. 13).

U werd gevraagd naar de commandanten van het kamp, maar kon enkel sergeanten opsommen. Wie de commandant was, wist u niet. U had verder geen idee welke militaire operaties hadden plaatsgevonden (CGVS, p. 13).

Tot slot moet worden gewezen op de discrepantie tussen uw verklaringen ten aanzien van het CGVS en de DVZ. Zo had u bij de DVZ nog laten optekenen dat u gedurende vier à vijf jaar een winkel zou hebben uitgebaat op een NAVO-basis (Verklaring DVZ, p. 5). Vreemd genoeg verklaarde u ten aanzien van het CGVS dan weer dat u deze winkel zesenthalf à zeven jaar zou hebben uitgebaat, een opmerkelijk verschil. Hierop gewezen verwees u enkel naar uw documenten als bewijs voor uw verklaringen. Het heeft er echter alle schijn van weg dat u (wederom) uw verklaringen zou hebben aangepast zodat deze inhoudelijk zouden overeenstemmen met uw documenten."

Nu de verzoekende partij niet aannemelijk maakt daadwerkelijk als winkelier te hebben gewerkt op een militaire basis in Kunar, kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de problemen die zij naar aanleiding van deze job zou hebben gekregen met de taliban en op grond waarvan zij internationale bescherming vraagt in België.

Bijkomend dient te worden gewezen op volgende vaststellingen en overwegingen uit de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekers identiteit:

"(...) Hoewel u ter staving van uw identiteit een originele taskara voorlegde, konden uw verklaringen betreffende dit document geenszins overtuigen. Zo werd u gevraagd naar uw geboortedatum en liet u optekenen deze niet eens te weten (Gehoorverslag CGVS, p. 3). U voegde daar aan toe dat u een taskara kreeg toen u startte met uw winkel en daarop staat vermeld dat uw geboortedatum 1990 zou zijn. Dat u hiervoor de Westerse kalender zou gebruiken is zeer opmerkelijk, daar u niet eens uw geboortejaar volgens de courante Afghaanse kalender zou kunnen aangeven (CGVS, p. 3-4). Dat u hier nooit bij zou hebben stilgestaan is twijfelachtig. De vaststelling dat u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken eerst zou verklaren in 1989 te zijn geboren om het later aan te passen naar 1990, is des te vreemd (Verklaring DVZ, d.d. 13 februari 2016, p. 4). Het lijkt er dan ook sterk op dat u uw verklaringen zou aanpassen naar de inhoud van de documenten die u later hebt ontvangen. Dient nog aan te worden toegevoegd dat uit toegevoegde informatie blijkt dat allerhande documenten in Afghanistan, wegens de hoge corruptiegraad, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. U verklaarde ook een paspoort te hebben gehad, maar legde deze evenwel niet voor (CGVS, p. 3). Op de vraag waar uw paspoort naartoe was, verklaarde u nogal stereotiep dat deze door de smokkelaar werd afgenomen in Iran (CGVS, p. 19). U hebt het verlies van uw paspoort echter nooit aangegeven bij de bevoegde instanties, waardoor dit eigenlijk niet meer dan een blote bewering is. Het doet dan ook vermoeden dat u dergelijke documenten liever niet wenst voor te leggen, daar de inhoud niet zou stroken met uw verklaringen. Het ontbreken van een geloofwaardig identiteitsbewijs met bijhorende verklaringen houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielrelaas, daar u het CGVS geen eenduidig zicht heeft op wie u bent en waar u vandaan komt."

De algemene bewering dat het niet ongebruikelijk is in de Afghaanse cultuur dat men zijn geboortejaar niet kent, kan verzoekers onwetendheid desbetreffend niet verschonen. Het feit dat de verzoekende partij haar taskara maar zou hebben verkregen toen zij met haar winkel begon in 2009 verklaart niet waarom zij zich op dit document beroept voor haar geboortedatum en zodoende eerdere verklaringen hieromtrent wijzigt. Waar de verzoekende partij suggereert dat zij eenvoudigweg het bestaan van haar paspoort had kunnen verborgen houden door te verklaren dat zij op een andere manier naar Iran was gereisd, doet zij geen afbreuk aan de vaststelling dat zij niet kan overtuigen wat betreft het beweerde verlies van dit paspoort in Iran. Er mag van een asielzoeker worden verwacht dat hij van het verlies van zijn paspoort aangifte doet bij de ambassade of het consulaat van zijn land van herkomst in het land waar hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

De bijkomende documenten die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt, met name haar Afghaans rijbewijs en de taskara's van haar grootvader, vader, broer en vier zussen, brengen geen opheldering inzake haar werkelijke identiteit (stuk 3). Blijkens de vertaling van het rijbewijs staat hierin vermeld dat de verzoekende partij negen jaar oud was in 2008/2009, hetgeen niet strookt met haar verklaarde geboortedatum (1990). De taskara's van haar familieleden hebben geen betrekking op de persoon van de verzoekende partij en zijn derhalve niet dienstig ter staving van haar identiteit. De Raad merkt nog op dat de verzoekende partij slechts fotokopieën neerlegt en dat aan gemakkelijk door knippen plakwerk te fabriceren fotokopieën hoe dan ook geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Waar de verzoekende partij aankondigt dat ter terechtzitting van 14 november 2018 de originelen van deze documenten zullen worden voorgelegd, kan de Raad slechts vaststellen dat dit niet is gebeurd.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat in casu niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van de verzoekende partij vastgesteld worden.

2.4.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan:

“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij deze motieven niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Afghanistan zou hebben gekend.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij de laatste zes à zeven jaar voor haar komst naar België hoofdzakelijk in het district Sarkano van de provincie Kunar heeft verbleven en dat zij geen zicht biedt op welke plaats(en) zij, binnen dan wel buiten Afghanistan, werkelijk verbleven heeft.

Met betrekking tot haar voorgehouden oorspronkelijke herkomst uit het district Hesarak van de provincie Nangarhar, dient te worden gewezen op volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing:

“Zo bleek uw kennis over uw regio van herkomst eerder gering voor iemand die daar het grootste deel van zijn leven zou hebben gewoond. U verklaarde afkomstig te zijn uit Hesarak, maar gevraagd naar het dorp waar het districtscenter zich zou bevinden kon u niets anders opmerken dan “de bazaar”. U gaf aan de dorpsnaam niet eens te weten (CGVS, p. 6). U werd gepolst naar districten rondom Hesarak en gaf correct Azra, Sherzad en Surobi aan, maar leek evenwel Khogyani en Khaki Jabar te zijn vergeten. Gevraagd naar ziekenhuizen in Hesarak gaf u aan dat deze er niet waren, maar dat er wel klinieken zouden zijn, dichtbij het districtscenter. Nochtans zijn er klinieken verspreid over het volledige district. Dat u hier niet van op de hoogte zou zijn, is vreemd. Hoe dan ook, gevraagd naar de naam van de kliniek nabij het districtscenter, kon u niets anders aangeven dan “kliniek” (CGVS, p. 6). U kon verder slechts drie scholen benoemen in uw district, en op de vraag of er nog zouden zijn, antwoordde u eerdere vaag: “Misschien”.

Verder is het opvallend dat u de Afghaanse kalender slechts sporadisch en eerder beperkt leek te beheersen, maar u daarentegen wel vlot kon verwijzen naar verschillende data volgens de Westerse kalender (CGVS, p. 5, 11, 22). De verschoning die u hiervoor aanhaalt, dat u niet naar school zou zijn geweest kan niet overtuigen. Zo gaf u immers zelf aan wél naar school te zijn geweest (CGVS, p. 9). Op de vraag wanneer de schoolvakantie dan wel zou zijn, gaf u aan dat het tijdens de wintermaanden was, maar had u de grootste moeite om de correcte maanden te benoemen: "Agrab. Nee. Kaus, Jedi, Dalwa. Neen. Hut, Dalwa, Jedi" (CGVS, p. 9-10). Niet eens in de juiste volgorde. U kon dan wel aangeven wie de districtsleider voor Hesarak zou zijn, namelijk Abdul Khaliq, maar had dan weer geen idee wie zijn voorganger was. U beweerde overigens foutief dat er zo'n vijf jaar geleden een zelfmoordaanval op deze persoon plaatsvond in het districtshuis, terwijl dit eigenlijk nog maar twee tot drie jaar geleden was (CGVS, p. 26). U had geen idee wie Syeed Rahman was of Mohammad Anwar waren, nochtans allen prominenten uit uw regio. (...)."

Bovenstaande motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent, en worden derhalve door de Raad overgenomen. De verzoekende partij werd tijdens haar gehoor wel degelijk gevraagd welke districten aan Hesarak grenzen (stuk 6, gehoorverslag, p. 6). Waar de verzoekende partij beweert dat Khogyani niet aan Hesarak grenst, stelt de Raad op basis van een kaart aanwezig in het administratief dossier vast dat dit wel het geval is.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij haar voorgehouden herkomstregio en verblijfplaats voorafgaand aan haar komst naar België niet aannemelijk maakt, noch dat zij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van de verzoekende partij voor haar komst naar België of over de vraag of de verzoekende partij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat de verzoekende partij zelf meent dat er in haar werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

2.5. In casu maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing."

1.4. Op 15 februari 2019 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.5. Op 30 juli 2019 verklaarde de commissaris-generaal het verzoek ontvankelijk.

1.6. Op 19 december 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 20 december 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 15/02/2019

Overdracht CGVS: 27/06/2019

In het kader van een onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming hoorde het Commissariaat-generaal u op 8 oktober 2019 van 9.00 uur tot 12.15 uur. U werd bijgestaan door een tolk die het Pashto machtig is. Uw advocaat Mter Van Der Beken was aanwezig tijdens de volledige duur van het persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

Op 2 december 2015 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U werd op 3 mei 2017 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen de Staatlozen (CGVS) en verklaarde toen wat volgt.

U zou de Afghaanse nationaliteit bezitten, van Pashtoense origine zijn, afkomstig uit Kulala, Bahaulay, district Hisarak, provincie Nangarhar in Afghanistan. U zou daar ook het grootste deel van uw leven verblijven, alvorens u begin 2009 een job vond als winkelier op de Amerikaanse basis FOB Joyce en u aldus diende te verhuizen naar het district Sarkano in de provincie Kunar. U zou tot aan uw vertrek uit Afghanistan op de basis verblijven en keerde slechts tweemaal naar huis. Op een dag in de zesde of de zevende maand van 2011 kreeg u telefoon van een zekere Q. E. Hij stelde zichzelf voor als een lid van het Emiraat Hisarak en meldde op de hoogte te zijn van uw activiteiten voor de ongelovigen. U werd daarop gevraagd de Taliban te vervoegen. U dacht echter dat het om een grapje zou gaan van één van uw vrienden. U werd daarop een tweede keer opgebeld waarbij men u nogmaals dwong uw werk op te geven. U weigerde. Een tiental dagen later kwamen de Taliban uw ouderlijke woning bezoeken en werd uw vader meegedeeld dat men het huis zou afbranden indien u niet zou stoppen met uw werk. Zij vertelden uw vader ook dat men u zou neerschieten wanneer zij u zouden zien. Uw vader zei hen akkoord te gaan met hun eisen. U bleef echter werken op de basis, keerde niet meer naar huis terug, maar voelde zich veilig op de basis. Bijna vier jaar later zou u zijn bestolen in de winkel op de basis, waardoor u zich genoodzaakt zag uw winkel op te geven. Bovendien was uw moeder ziek en zag u geen andere mogelijkheid dan terug naar huis te keren. U keerde terug naar huis op 30 Sunbula 1394 (21 september 2015 volgens de Gregoriaanse kalender). U zou er twee nachten blijven, maar reeds in de tweede nacht vielen de Taliban de woning binnen. U kon ontsnappen en trok richting Jalalabad, alwaar u onderdook bij een bevriende winkelleigenaar. U bleef twee nachten bij hem, keerde voor een drietal dagen terug naar de basis in Kunar en verbleef nadien nog een week bij de smokkelaar in Jalalabad. U verliet Afghanistan op 16 mizan 1394 (8 oktober 2015) en reisde verder via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Kroatië, Oostenrijk en Duitsland naar België.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten neer: een taskara (identiteitsbewijs), een toegangsbewijs tot de basis, twee aanbevelingsbrieven, vier certificaten, één foto van uzelf in een winkel en de enveloppe waarmee uw documenten werden opgestuurd. U legde ook kopieën neer van volgende documenten: uw toegangsbadge, één aanbevelingsbrief en vier foto's van de militaire basis die u op het internet vond. U stuurde na het gehoor nogmaals dezelfde vier foto's op en voegde daar nog twee foto's uit Bulgarije aan toe.

Op 4 augustus 2017 nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Op 10 december 2018 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) een gelijkaardige beslissing. U diende geen cassatieberoep in.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd diende u op 15 februari 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Uw volgend verzoek werd op 1 augustus 2019 ontvankelijk verklaard door het CGVS. U verklaart dat u zich eerder door derden liet misleiden en slecht advies opvolgde.

U loog over diverse aspecten van uw relaas. U verklaart deze keer de waarheid te zullen vertellen. U zegt te zijn verhuisd van Hesarak naar Jalalabad in 2009. U herhaalt dat u een winkel uitbaatte op een militaire basis maar zou die activiteiten al veel eerder hebben gestaakt dan u eerder zei. U zou naar huis zijn teruggekeerd en uw studies hebben afgemaakt. U werkte later een tijdlang als chauffeur voor M. L., een voormalig lid van de provincieraad, momenteel lid van de vredesraad van de provincie Nangarhar en vriend van uw familie. U verklaart dat er op een dag naar uw vader werd gebeld met het verzoek om een persoon te laten overnachten in jullie huis. Deze persoon, genaamd S. K., kon immers gezien het tijdstip geen vervoer meer vinden om naar zijn huis in het district Hesarak terug te keren. De daaropvolgende morgen kreeg u de opdracht S. een lift naar Hesarak te geven. Jullie werden tegengehouden aan een checkpoint van de politie. Jullie werden beiden meegenomen naar het politiekantoor. U werd drie dagen vastgehouden in de gevangenis. Na drie dagen betaalde M. L. een borgsom en werd u vrijgelaten. Zeven dagen na uw vrijlating belde iemand naar uw vader en werd u er telefonisch van beschuldigd een Taliban commandant te hebben laten arresteren. Uw vader verzocht u vervolgens naar het huis van M. L. te gaan. Bij aankomst daar werd u door uw vader van deze beschuldiging op de hoogte gebracht. U bleef nog één nacht bij M. L. om de dag nadien Afghanistan te verlaten. U verklaart dat uw vader na uw vertrek door de Taliban werd meegenomen en opgesloten. Uw vader werd na het betalen van een som geld vervolgens weer vrijgelaten.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden vermoord door de Taliban.

U verwijst naar de documenten die u toonde in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. U legt ook enkele bijkomende documenten neer. Het betreft een kieskaart, een rijbewijs, de taskara van uw vader, de taskara van uw grootvader, een certificaat op uw naam, drie foto's die in Kunar zouden zijn genomen, een diploma middelbaar onderwijs, een rapport van de laatste drie jaar middelbaar onderwijs, een onleesbaar bankuittreksel, certificaten van uw broer A., een badge voor een Amerikaanse basis, badges van uw broer A.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Er moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw recente herkomst uit het district Hesarak in de provincie Nangarhar, uw activiteiten op een militaire basis en uw problemen die daaruit zouden zijn voortgevloeid. Deze beslissing werd in beroep door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in.

Naar aanleiding van uw huidig verzoek verklaart u tijdens uw eerste asielprocedure bedrieglijke verklaringen te hebben afgelegd en wenst u uw relaas op diverse punten te wijzigen. In tegenstelling tot wat u eerder beweerde, verklaart u nu in werkelijkheid in 2009 te zijn verhuisd van Hesarak naar Jalalabad. U herhaalt voorts dat u op een militaire basis werkte, al kan uit uw verklaringen worden afgeleid dat u daardoor geen problemen kende: u zou uw activiteiten op die basis al eerder hebben gestaakt en vervolgens zou u verder hebben gestudeerd.

In de periode voor uw vertrek was u naar eigen zeggen chauffeur van een prominent persoon, M. L. genaamd. Deze keer verklaart u de Taliban te vrezen omdat zij u verantwoordelijk houden voor de arrestatie van één van hun leden.

Hoewel aldus uit uw relaas blijkt dat u hier jarenlang heeft volhard in het afleggen van leugenachtige verklaringen, merkt het CGVS op dat zulks op zich niet belet dat uw aanvraag verder wordt onderzocht. Echter dienen uw pogingen om de asielinstanties te misleiden in rekening te worden gebracht bij de globale beoordeling van uw huidig verzoek, wat bijkomende eisen met zich mee brengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangereikte elementen.

Bovendien merkt het CGVS op dat dergelijke handelswijze geenszins getuigt van een daadwerkelijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Van een verzoeker die verklaart dat zijn leven in gevaar is en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, mag immers ten allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, zijn regio van herkomst en zijn vluchtmotieven. Hij dient dit bovendien te doen van bij het begin.

U heeft integendeel duidelijk getracht de Belgische autoriteiten en asielinstanties te misleiden. Ook tijdens uw beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bleef u frauduleuze verklaringen afleggen met betrekking tot uw herkomst, profiel en zogezegde vrees. Aldus stelt het CGVS vast dat u er maar liefst drie jaar over deed om uw verklaringen aan te passen en met “de waarheid” op de proppen te komen. Uw verklaring ter zake, namelijk dat u bang was om de waarheid te vertellen omdat mensen u iets anders hadden geadviseerd, is onvoldoende ter verantwoording (CGVS, p.4). Immers kan maar moeilijk worden ingezien waarom u zich zou hebben gebaseerd op een fictief relaas (waarbij u ook nog eens loog over uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België), indien u werkelijk te maken zou hebben gehad met de problemen die u heden aanbrengt. Deze vaststellingen brengen uw algemene geloofwaardigheid alsook de geloofwaardigheid van uw gewijzigde relaas hoe dan ook ernstig in het gedrang.

Wat betreft uw verklaring als zou u deze keer wél de waarheid komt vertellen, dient tevens te worden opgemerkt dat uw beweerde problemen met de Taliban opnieuw niet kunnen overtuigen. U baseert uw vrees voor de Taliban op het feit dat zij u verantwoordelijk zouden houden voor de arrestatie van een prominent lid. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal is evenwel gebleken dat u dit alles niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het hele gegeven an sich, met name uw verklaring dat een prominent (CGVS, p.9) persoon van de Taliban bij u thuis bleef overnachten en dat u deze persoon 's anderendaags naar Hesarak moest brengen, veeleer onwaarschijnlijk overkomt. Uit uw verklaringen blijkt namelijk allerminst dat uw familie ook maar enige band had met de Taliban, terwijl kan worden verwacht dat dergelijk iemand kan terugvallen op een netwerk van medestanders, en dat voor het bieden van onderdak en transport geen beroep moet worden gedaan op wildvreemde personen, die bovendien ook nog eens goede connecties zouden hebben met een hooggeplaatst overheidsfunctionaris als M. L.

Evenmin geloofwaardig is dat u automatisch zou verdacht worden van spionage omdat u bij S. was toen deze gearresteerd werd. Immers is het in de Afghaanse context volstrekt normaal te noemen dat men op de weg van Jalalabad naar Hesarak verschillende controleposten passeert, en dat daarbij ook de identiteit van de inzittenden van voertuigen wordt gecontroleerd. Het CGVS ziet niet in waarom de Taliban u in deze zouden verdenken, te meer S. volgens u een zeer belangrijk iemand van de Taliban zou zijn waarvan kan worden verwacht dat deze wordt gezocht of geviséerd. Bovendien zou de persoon ook nog eens zonder enig (echt of vals) identiteitsdocument hebben gereisd, wat niet geloofwaardig is. Dat een prominent lid van de Taliban dusdanig onvoorbereid en onvoorzichtig te werk zou gaan, is niet aannemelijk.

Eveneens merkwaardig is de vaststelling dat u erg vaag blijft over de feiten waarvan deze S. zou worden verdacht en waarvoor hij nog steeds in de cel zou zitten (CGVS, p.10). U stelt dat hij misschien “heel veel mensen” gedood heeft, hij zou ook “veel soldaten” hebben vermoord (CGVS, p.10). Dit is opnieuw erg vaag. Gevraagd naar concrete feiten, noemt u slechts één incident waarbij vooral een broer van S. een rol zou hebben gespeeld (CGVS, p.10). Dergelijk weinig doorleefd relaas overtuigt niet, zeker gezien de band die u zou hebben met M. L., voormalig lid van de provinciale raad en van de vredesraad, en aldus ongetwijfeld in een positie om u meer details te geven over de zaken waarmee S. in verband wordt gebracht.

Voorts dient te worden vastgesteld dat uw nieuw relaas ook op diverse andere punten vaag en zelfs tegenstrijdig is gebleken. Zo verklaarde u tijdens uw eerste onderhoud bij de DVZ dat S., “een kennis”, op uitnodiging van uw vader de nacht bij jullie thuis doorbracht (verklaring volgend verzoek d.d. 25 juni 2019, vraag 15). Bij het CGVS zegt u echter dat er nooit enig contact noch een relatie zou zijn geweest tussen hem en uw vader (CGVS, p.7).

Het is merkwaardig dat u het de ene keer heeft over een kennis die op uitnodiging van uw vader blijft overnachten, terwijl u bij het CGVS beweert dat het een onbekende betrof die op vraag van een derde persoon (een persoon uit Hesarak) bij jullie bleef (CGVS, p.7). Deze tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw huidige verklaringen.

Verder beweert u dat uw vader ook na uw vertrek nog problemen met de Taliban zou hebben gekend. Zij zouden hem hebben gevraagd om de herstellingswerken aan de beschermingsmuur van zijn voormalige velden te betalen, velden die nu in het bezit van de broers van S. zouden zijn. U verklaart dat uw vader ongeveer een jaar geleden werd meegenomen en vastgehouden door de Taliban, en pas na betaling zou zijn vrijgelaten (CGVS, p.12). Het is bijzonder merkwaardig dat u over deze ontvoering van uw vader met geen woord repte tijdens uw onderhoud bij de DVZ. U argumenteert dat men u zei dat u alle details tijdens uw tweede interview zou kunnen geven (CGVS, p.12). Dit overtuigt echter niet. Dat de medestanders van S. uw vader ontvoerden kan immers bezwaarlijk als een detail worden beschouwd. Bovendien kreeg u bij de DVZ ruimschoots de kans om een overzicht van alle nieuwe elementen te geven en werd u ook nog eens letterlijk gevraagd of u nu alle redenen vertelde waarop u zich wou baseren voor uw tweede asielaanvraag. U antwoordde bevestigend en had het vervolgens louter nog over enkele minder ernstige zaken, zoals het feit dat u nog enkele originele documenten verwachtte, zoals uw diploma (verklaring volgend verzoek d.d. 25 juni 2019, vraag 15). De vaststelling dat u nu plots feiten aanbrengt die u ook al tijdens uw eerder onderhoud bij de DVZ kon hebben vermeld, typeert het gemak waarop u steeds nieuwe en wisselende verklaringen aflegt.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat aan uw nieuwe relaas geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan u ook deze keer niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoekers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf); de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum) van 26 augustus 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-jalalabad-behsud-ensurkhrod-addendum> blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud, en Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in het voorbije jaar, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen

van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 en de eerste helft van 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de agglomeratie Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

De neergelegde documenten leiden niet tot een andersluidende appreciatie. Uw rijbewijs, de kieskaart, het schoolrapport, het diploma en het bankuittreksel betreffen documenten die uw identiteit moeten bevestigen. Uw identiteit wordt in deze beslissing niet betwist. Echter bieden deze documenten geen enkel bewijs voor uw verklaring als zou u problemen met de Taliban hebben gekend.

Hetzelfde kan worden gezegd over de foto's, het certificaat en de badge op uw naam. Wat betreft deze documenten die zouden verwijzen naar uw werkzaamheden op een Amerikaanse basis in Kunar, kan overigens worden herhaald dat uw verklaringen daaromtrent eveneens ongeloofwaardig bleken. De RvV stelde in het arrest van 10 december 2018 dat u het niet aannemelijk maakte daadwerkelijk als winkelier te hebben gewerkt op een militaire basis in Kunar. De taskara's van uw vader en grootvader bevestigden hun identiteit die hier evenmin ter discussie staat. De documenten van uw broer (badges, certificaten) houden geen verband met uw relaas en herstellen uw geloofwaardigheid evenmin.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan als volgt:

"Schending van artikel 48/3 en 48/4 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en de formele en materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 van het EVRM."

Verzoeker merkt op dat een aantal zaken niet betwist wordt: de Afghaanse nationaliteit, het feit dat verzoeker zijn laatste jaren in Afghanistan heeft gewoond in Jalalabad en dat hij nauw verwant is met een vooraanstaand persoon/politicus in Nangarhar, de heer M. L.

Verzoeker verwijst voor de ernst van de veiligheidssituatie in Jalalabad naar landeninformatie van het EASO-rapport *"Country Guidance"* van juni 2019.

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing voorhoudt kan ernstig betwist worden dat Jalalabad 'stevig in handen van de overheid' is. Minstens één onafhankelijke bron, de *'Long War Journal'* (LWJ) betwist dat. De invloed van de Taliban en Islamitische Staat is sterk aanwezig, ook in de hoofdstad Jalalabad. Bovendien zijn de aanvallen zeker niet allemaal gericht tegen alleen maar *'high profile targets'*; ook burgers worden geviséerd.

Het is echter wél correct dat in de hoofdstad Jalalabad, in tegenstelling tot de andere delen van de provincie Nangarhar, de loutere aanwezigheid van verzoeker niet automatisch leidt tot een reële vrees voor zijn leven.

Het niveau van willekeurig geweld is echter wél dermate hoog dat slechts *"a lower level of individual elements is required"* om een reële vrees aan te tonen. Jalalabad valt derhalve onder de tweede gevaarlijkste categorie van plaatsen in Afghanistan.

Bij de beoordeling van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient derhalve een bepaalde soepelheid te worden gehanteerd, minstens een lage drempel, wanneer verzoeker persoonlijke elementen aanhaalt die een verhoogd risico inhouden voor een reële vrees.

De bestreden beslissing motiveert onterecht dat verzoeker dergelijke elementen niet zou hebben aangehaald. Zoals reeds vermeld worden de nauwe banden tussen verzoeker en M. L. niet betwist. M. L. is gehuwd met een tante van verzoeker langs vaderszijde. M. L. was volksvertegenwoordiger in Hisarak en zetelde in de provincieraad van Nangarhar. Dat mandaat liep af in 2008 en bij de verkiezingen in 2009 werd hij niet meer verkozen. Thans is M. L. nog steeds actief in de vredesraad als verkozen uit Hisarak. Het feit dat M. L. een actief politicus is, wordt bovendien niet betwist.

Gelet op het feit dat verzoeker nauwe (familie)banden heeft met M. L., dat voor de stad Jalalabad een lage drempel voor persoonlijke elementen geldt die een reële vrees voor het leven aannemelijk maken en het feit dat aanvallen van Taliban en IS in de stad vaak gericht zijn tegen overheidspersoneel, maakt dat verzoeker wel degelijk aannemelijk maakt dat hij nood heeft aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker is niet alleen familie van M. L., hij werkt ook als chauffeur voor hem. Het verhoogd risico slachtoffer te worden van willekeurig geweld wordt wel degelijk aangetoond.

2.1.2. In een aanvullende nota van 7 september 2020 brengt de commissaris-generaal volgende documenten ter kennis:

- UNHCR's "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 (stuk 1);
- COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod" van Cedoca van 12 maart 2020 (stuk 2);
- EASO-rapport "Afghanistan Security Situation" van juni 2019 (stuk 3);
- EASO-rapport "Country Guidance" van juni 2019 (stuk 4);
- Kaart Jalalabad City Region van 27 november 2019 (stuk 5).

2.1.3. In een aanvullende nota die wordt neergelegd ter terechtzitting deelt verzoeker het volgende mee:

"De persoon met wie verzoeker werd opgepakt, S., lid van de Taliban, zat opgesloten in de gevangenis van Jalalabad. Op 2- 3 augustus jl. vond een aanval plaats van IS op de gevangenis en konden veel gevangenen, waaronder deze S. ontsnappen. Sindsdien wordt de familie van verzoeker opnieuw bedreigd.

Er zijn twee mannen naar het huis van de familie gekomen, ongeveer 15 dagen geleden.

Verzoeker wenst ook zijn band met M.L. te benadrukken. Zoals gezegd is M.L. nog steeds een vooraanstaand politicus (zie ook verzoekschrift) en gehuwd met de zus van verzoekers vader. Verzoeker voegt een brief toe van deze M.L., die het verhaal, en tegelijkertijd ook de band met verzoeker, bevestigt (stuk 1).

Verzoeker voegt tot slot foto's toe van zijn gezin en hun levensomstandigheden in Chaparhar momenteel (stuk 2). Zij wonen in een klein dorpje, Lalma, in een tent. Het is een half uur rijden te voet om drinkbaar water te halen. De levensomstandigheden in Lalma zijn bijzonder precair."

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Wat de vluchtelingenstatus betreft, volhardt verzoeker in zijn relaas. Hij kan nog worden gevolgd dat zijn Afghaanse nationaliteit niet wordt betwist en dat in de bestreden beslissing wordt aanvaard dat hij bij een terugkeer zich in Jalalabad kan vestigen. De bestreden beslissing geeft echter aan dat zijn relaas over het vervoeren van een talibanstrijder in opdracht van een vooraanstaand politicus niet geloofwaardig is. Uit het geheel van de motieven blijkt dat ook de nauwe verwantschapsband niet aannemelijk is, aangezien er vooreerst wordt aangegeven dat verzoekers familie geen band heeft met de taliban en het onwaarschijnlijk is dat een prominent lid van de taliban een beroep zou doen op wildvreemde personen voor onderdak en transport, te meer wanneer deze personen ook nog eens een goede band zouden hebben met een hooggeplaatst overheidsfunctionaris zoals M.L. Verder wordt terecht opgemerkt dat verzoeker vage verklaringen aflegt over de feiten waarvoor het prominente lid van de taliban gekend zou moeten zijn, terwijl dit onbegrijpelijk is indien rekening wordt gehouden met de band die verzoeker zou hebben met M.L. Het feit dat verzoeker niet meer details kan geven over de zaken waarmee de prominente talib mee in verband wordt gebracht, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas en dus ook aan de voorgehouden nauwe verwantschapsband. Bovendien worden er nog verschillende tegenstrijdigheden vastgesteld in verzoekers nieuwe relaas, zodat geen geloof wordt gehecht aan zijn verklaringen dat hij de chauffeur was van M.L., die gehuwd zou zijn met een tante langs vaderszijde. Ook de nieuw voorgelegde stukken werpen geen ander licht op deze beoordeling. Verzoeker brengt op de laatste mogelijke moment in de beroepsprocedure een verklaring bij van de M.L., wat op zich al niet overeenstemt met verzoekers plicht om alle relevante elementen en stukken zo spoedig mogelijk voor te leggen. Het loutere feit dat deze brief gedateerd is op 20 augustus 2020 doet geen afbreuk aan volgende vaststellingen die ertoe leiden dat het stuk de geloofwaardigheid van verzoeker niet in een ander daglicht kan stellen. Vooreerst legt verzoeker niet uit hoe hij deze brief heeft gekregen, noch waarom hij deze brief in deze fase van de procedure pas voorlegt. Inhoudelijk bevat deze brief immers slechts een synthese van verzoekers relaas, zodat het verder bouwt op een ongeloofwaardig relaas en tevens een gesolliciteerd karakter vertoont. Bovendien gaat het om een fotokopie, zodat de authenticiteit van het stuk niet worden nagegaan, aangezien een kopie gemakkelijk te fabriceren en manipuleren is via knip- en plakwerk.

Wat de neergelegde foto's tot slot betreft, merkt de Raad op dat er niet kan worden nagegaan wie er op deze foto's staat, waar of wanneer deze zijn genomen en daarom op zich niet aannemelijk maken dat dit verzoekers familie zou zijn die thans in een klein dorpje woont. De Raad besluit daarom dat deze stukken de geloofwaardigheid van verzoekers relaas niet kunnen herstellen.

Na lezing van het administratief dossier, rekening houdend met de stukken die in de aanvullende nota's werden voorgelegd, treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat verzoeker er niet in slaagt zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Er moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw recente herkomst uit het district Hesarak in de provincie Nangarhar, uw activiteiten op een militaire basis en uw problemen die daaruit zouden zijn voortgevloeid. Deze beslissing werd in beroep door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in.

Naar aanleiding van uw huidig verzoek verklaart u tijdens uw eerste asielprocedure bedrieglijke verklaringen te hebben afgelegd en wenst u uw relaas op diverse punten te wijzigen. In tegenstelling tot wat u eerder beweerde, verklaart u nu in werkelijkheid in 2009 te zijn verhuisd van Hesarak naar Jalalabad. U herhaalt voorts dat u op een militaire basis werkte, al kan uit uw verklaringen worden afgeleid dat u daardoor geen problemen kende: u zou uw activiteiten op die basis al eerder hebben gestaakt en vervolgens zou u verder hebben gestudeerd. In de periode voor uw vertrek was u naar eigen zeggen chauffeur van een prominent persoon, M. L. genaamd. Deze keer verklaart u de Taliban te vrezen omdat zij u verantwoordelijk houden voor de arrestatie van één van hun leden.

Hoewel aldus uit uw relaas blijkt dat u hier jarenlang heeft volhard in het afleggen van leugenachtige verklaringen, merkt het CGVS op dat zulks op zich niet belet dat uw aanvraag verder wordt onderzocht. Echter dienen uw pogingen om de asielinstanties te misleiden in rekening te worden gebracht bij de globale beoordeling van uw huidig verzoek, wat bijkomende eisen met zich mee brengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangereikte elementen.

Bovendien merkt het CGVS op dat dergelijke handelwijze geenszins getuigt van een daadwerkelijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Van een verzoeker die verklaart dat zijn leven in gevaar is en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, mag immers ten allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, zijn regio van herkomst en zijn vluchtmotieven. Hij dient dit bovendien te doen van bij het begin.

U heeft integendeel duidelijk getracht de Belgische autoriteiten en asielinstanties te misleiden. Ook tijdens uw beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bleef u frauduleuze verklaringen afleggen met betrekking tot uw herkomst, profiel en zogezegde vrees. Aldus stelt het CGVS vast dat u er maar liefst drie jaar over deed om uw verklaringen aan te passen en met “de waarheid” op de proppen te komen. Uw verklaring ter zake, namelijk dat u bang was om de waarheid te vertellen omdat mensen u iets anders hadden geadviseerd, is onvoldoende ter verantwoording (CGVS, p.4).

Immers kan maar moeilijk worden ingezien waarom u zich zou hebben gebaseerd op een fictief relaas (waarbij u ook nog eens loog over uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België), indien u werkelijk te maken zou hebben gehad met de problemen die u heden aanbrengt. Deze vaststellingen brengen uw algemene geloofwaardigheid alsook de geloofwaardigheid van uw gewijzigde relaas hoe dan ook ernstig in het gedrang.

Wat betreft uw verklaring als zou u deze keer wél de waarheid komt vertellen, dient tevens te worden opgemerkt dat uw beweerde problemen met de Taliban opnieuw niet kunnen overtuigen. U baseert uw vrees voor de Taliban op het feit dat zij u verantwoordelijk zouden houden voor de arrestatie van een prominent lid. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal is evenwel gebleken dat u dit alles niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het hele gegeven an sich, met name uw verklaring dat een prominent (CGVS, p.9) persoon van de Taliban bij u thuis bleef overnachten en dat u deze persoon 's anderendaags naar Hesarak moest brengen, veeleer onwaarschijnlijk overkomt. Uit uw verklaringen blijkt namelijk allerm minst dat uw familie ook maar enige band had met de Taliban, terwijl kan worden verwacht dat dergelijk iemand kan terugvallen op een netwerk van medestanders, en dat voor het bieden van onderdak en transport geen beroep moet worden gedaan op wildvreemde personen, die bovendien ook nog eens goede connecties zouden hebben met een hooggeplaatst overheidsfunctionaris als M. L.

Evenmin geloofwaardig is dat u automatisch zou verdacht worden van spionage omdat u bij S. was toen deze gearresteerd werd. Immers is het in de Afghaanse context volstrekt normaal te noemen dat men op de weg van Jalalabad naar Hesarak verschillende controleposten passeert, en dat daarbij ook de identiteit van de inzittenden van voertuigen wordt gecontroleerd. Het CGVS ziet niet in waarom de Taliban u in deze zouden verdenken, te meer S. volgens u een zeer belangrijk iemand van de Taliban zou zijn waarvan kan worden verwacht dat deze wordt gezocht of gevisieerd. Bovendien zou de persoon ook nog eens zonder enig (echt of vals) identiteitsdocument hebben gereisd, wat niet geloofwaardig is. Dat een prominent lid van de Taliban dusdanig onvoorbereid en onvoorzichtig te werk zou gaan, is niet aannemelijk.

Eveneens merkwaardig is de vaststelling dat u erg vaag blijft over de feiten waarvan deze S. zou worden verdacht en waarvoor hij nog steeds in de cel zou zitten (CGVS, p.10). U stelt dat hij misschien "heel veel mensen" gedood heeft, hij zou ook "veel soldaten" hebben vermoord (CGVS, p.10). Dit is opnieuw erg vaag. Gevraagd naar concrete feiten, noemt u slechts één incident waarbij vooral een broer van S. een rol zou hebben gespeeld (CGVS, p.10). Dergelijk weinig doorleefd relaas overtuigt niet, zeker gezien de band die u zou hebben met M. L., voormalig lid van de provinciale raad en van de vredesraad, en aldus ongetwijfeld in een positie om u meer details te geven over de zaken waarmee S. in verband wordt gebracht.

Voorts dient te worden vastgesteld dat uw nieuw relaas ook op diverse andere punten vaag en zelfs tegenstrijdig is gebleken. Zo verklaarde u tijdens uw eerste onderhoud bij de DVZ dat S., "een kennis", op uitnodiging van uw vader de nacht bij jullie thuis doorbracht (verklaring volgend verzoek d.d. 25 juni 2019, vraag 15). Bij het CGVS zegt u echter dat er nooit enig contact noch een relatie zou zijn geweest tussen hem en uw vader (CGVS, p.7). Het is merkwaardig dat u het de ene keer heeft over een kennis die op uitnodiging van uw vader blijft overnachten, terwijl u bij het CGVS beweert dat het een onbekende betrof die op vraag van een derde persoon (een persoon uit Hesarak) bij jullie bleef (CGVS, p.7). Deze tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw huidige verklaringen.

Verder beweert u dat uw vader ook na uw vertrek nog problemen met de Taliban zou hebben gekend. Zij zouden hem hebben gevraagd om de herstellingswerken aan de beschermingsmuur van zijn voormalige velden te betalen, velden die nu in het bezit van de broers van S. zouden zijn. U verklaart dat uw vader ongeveer een jaar geleden werd meegenomen en vastgehouden door de Taliban, en pas na betaling zou zijn vrijgelaten (CGVS, p.12). Het is bijzonder merkwaardig dat u over deze ontvoering van uw vader met geen woord repte tijdens uw onderhoud bij de DVZ. U argumenteert dat men u zei dat u alle details tijdens uw tweede interview zou kunnen geven (CGVS, p.12). Dit overtuigt echter niet. Dat de medestanders van S. uw vader ontvoerden kan immers bezwaarlijk als een detail worden beschouwd. Bovendien kreeg u bij de DVZ ruimschoots de kans om een overzicht van alle nieuwe elementen te geven en werd u ook nog eens letterlijk gevraagd of u nu alle redenen vertelde waarop u zich wou baseren voor uw tweede asielaanvraag.

U antwoordde bevestigend en had het vervolgens louter nog over enkele minder ernstige zaken, zoals het feit dat u nog enkele originele documenten verwachtte, zoals uw diploma (verklaring volgend verzoek

d.d. 25 juni 2019, vraag 15). De vaststelling dat u nu plots feiten aanbrengt die u ook al tijdens uw eerder onderhoud bij de DVZ kon hebben vermeld, typeert het gemak waarop u steeds nieuwe en wisselende verklaringen aflegt.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat aan uw nieuwe relaas geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan u ook deze keer niet als vluchteling worden erkend."

"De neergelegde documenten leiden niet tot een andersluidende appreciatie. Uw rijbewijs, de kieskaart, het schoolrapport, het diploma en het bankuittreksel betreffen documenten die uw identiteit moeten bevestigen. Uw identiteit wordt in deze beslissing niet betwist. Echter bieden deze documenten geen enkel bewijs voor uw verklaring als zou u problemen met de Taliban hebben gekend. Hetzelfde kan worden gezegd over de foto's, het certificaat en de badge op uw naam. Wat betreft deze documenten die zouden verwijzen naar uw werkzaamheden op een Amerikaanse basis in Kunar, kan overigens worden herhaald dat uw verklaringen daaromtrent eveneens ongeloofwaardig bleken. De RvV stelde in het arrest van 10 december 2018 dat u het niet aannemelijk maakte daadwerkelijk als winkelier te hebben gewerkt op een militaire basis in Kunar. De taskara's van uw vader en grootvader bevestigen hun identiteit die hier evenmin ter discussie staat. De documenten van uw broer (badges, certificaten) houden geen verband met uw relaas en herstellen uw geloofwaardigheid evenmin."

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) of b), van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan de verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In het arrest *"Elgafaji"* maakte het Hof van Justitie van de Europese Unie een onderscheid tussen twee situaties:

- de situatie waar *"er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *"Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07"*, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *"Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen"*, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *"hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *"Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie"*, nr. C-465/07, § 39). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest *"Elgafaji"* verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), *"Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie"*, nr. C-465/07, § 40).

Artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 8, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU.

Daarin wordt uitdrukkelijk gesteld dat er geen behoefte aan bescherming bestaat indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Uit een samenlezing van de artikelen 48/4, § 2, c), en 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat een beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 15, *sub c*, van de Richtlijn 2011/95/EU mag plaats hebben ten aanzien van de regio van bestemming in het land van herkomst om het risico bij terugkeer correct te kunnen inschatten.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, het zuidoosten en het oosten van Afghanistan. Zo zijn er een aantal provincies die te kampen hebben met een voortdurende en open strijd tussen anti-regeringselementen (hierna: AGE's) en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In deze provincies is er sprake van aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van grondoffensieven, luchtbombardementen, aanslagen met "*improvised explosive devices*" (hierna: IED's), e.d.m. In deze provincies vallen er veel burgerslachtoffers en dwingt het geweld de burgers om hun woonplaats te ontvluchten. In andere provincies is er geen aanhoudende en open strijd maar vinden wel regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij de omvang en intensiteit van het geweld lager ligt dan in de provincies waar openlijk wordt gevochten.

Tevens is de veiligheidssituatie in de steden anders dan de veiligheidssituatie op het platteland, gelet op de verschillen in typologie en omvang van geweld tussen het platteland en de steden.

Verschillen in veiligheidssituatie blijken tenslotte ook uit de visuele weergave ervan in de '*conflict severity*' map van UNOCHA. Op basis van drie indicatoren (aantal gewapende confrontaties en luchtaanvallen, burgerslachtoffers en conflict-gerelateerde interne verplaatsingen) onderscheidt UNOCHA voor elke provincie en per district vijf categorieën naargelang de ernst van het conflict (UNOCHA, "*Afghanistan: Humanitarian Needs Overview 2019*", 6 december 2018, p. 2, waarnaar wordt verwezen in het EASO-rapport "*Afghanistan Security Situation*" van juni 2019).

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt dan ook tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Bijgevolg kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

De focus moet worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (*in casu* de regio van bestemming) en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In casu stelt de Raad vast dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij voor zijn vertrek naar België woonachtig was in de agglomeratie Jalalabad (Verklaring volgend verzoek, stuk 20, p. 1; Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 4). Er moet dan ook rekening worden gehouden met de specifieke situatie in de agglomeratie rond de stad Jalalabad. Dit wordt niet betwist door verzoeker in zijn verzoekschrift.

In de meest recente "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*", van juni 2019, waarbij de periode van 1 januari 2018 tot 28 februari 2019 als algemene referentieperiode geldt, kwalificeerde EASO de stad Jalalabad, als een gebied waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt zodat een mindere mate aan individuele elementen is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid, evenwel een 'loutere aanwezigheid' in het gebied zou niet voldoende zijn om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 15 (c) van de Richtlijn 2011/95/EU vast te stellen (p. 110: "*In the city of Jalalabad, indiscriminate violence reaches a high level, and, accordingly, a lower level of individual elements is required to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD; however, 'mere presence' in the area would not be sufficient to establish a real risk of serious harm under Article 15(c) QD.*").

De Raad bevestigt het standpunt van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad, alles in acht genomen, geen dermate willekeurig geweld kent dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken regio, louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan.

Verzoekers uiteenzetting in het verzoekschrift dat AGE's aanwezig zijn in de stad Jalalabad en er met hun aanslagen ook burgers viseren, is niet van die aard om afbreuk te doen aan voormelde beoordeling inzake de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad, die bovendien zelf wordt bevestigd door verzoeker in zijn verzoekschrift door naar dezelfde landeninformatie te verwijzen.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die kunnen leiden tot een andere oordeelsvorming.

Zoals reeds gesteld, oordeelt de Raad, alle elementen in acht genomen, dat het willekeurig geweld in verzoekers regio van herkomst een hoog niveau bereikt zodat een mindere mate aan individuele elementen is vereist om aan te nemen dat een burger bij terugkeer aldaar een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan vooreerst dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verder brengt verzoeker geen individuele elementen bij, noch blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekers persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in zijn herkomstregio op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld aldaar.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het de stad Jalalabad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

griffier